

stændig overbevist af ham. Det ærede Medlem fortalte os nu for det Første, at man havde saa vidt jeg hukker 65 Jernbanebestyrelser i Sverige. Jeg siger: Gud naade os for at faae saa mange her i Danmark! Jeg tror alligevel, at det er Publikum, der betaler disse Bestyrelser; der kan vel være hist og her nogle enkelte, for hvem det er en Væresag at regjere, men jeg tror ellers, at de i Sverige nok vil tjene deres Brød lige saa vel som her. Vi fik en Grundtægt angivet for den korteste Tid, men vi fik ikke opgivet Forskjellen mellem Længdetaxterne der og her, saavidt jeg forstod, og det kan influere overordentlig paa Resultatet. Der er en anden Ting, som jeg gjerne vilde have oplyst i denne Sammenhæng, enten nu eller senere til Sammenligning, og det er: Hvor mange Stationer holder Sverige pr. Banemil mod Danmark? Jeg antager, det gaar Sverige som Norge, og Norge som Sverige. Efter disse Landes Bestaffenhed have de paa flere Strækninger stor Afstand mellem Stationerne, hvorimod vi have 1 i Gjennemsnit pr. Mil. Standsning ved Stationerne og Betjening af Stationerne medtager jo overordentlige Udgifter, og jo fordelagtigere, kan jeg sige, for os det vil stille sig med Stationernes Antal til Banemilenes, desto mindre bliver naturligvis Udgifterne i Sverige og Norge i Forhold til hos os. Desuagtet tror jeg, at der med Hensyn til Personalets Antal er nok at tage vare. Saadan efter et Støn har det undret mig at se den Flok af Menneker, der skal være her paa næsten enhver Station; jeg kan ikke tro, at dette, naar man rigtig gaar tilbunds, ikke blot i Ansbaaret men ogsaa i Arbeidet og Arbeidstiden, skal vise sig at være nødvendigt, og det er nu efter min Formening første Gang, at dette rigtig for Alvor kommer til Drøftelse. Det skulde glæde mig saa meget mere, om vi uden Skade for Tjenesten kunde komme væsentlig ned i den Henseende, som en forandret Pensionering og noget mere regulerede Lønninger navnlig for Ade, Ste, og Ste Lønningssklasses Bedkommende sandsynligvis vil kræve forøgede Udgifter til det Personale, der menes at skulle holdes. Og som vi jo vide, have vi kun et saa ringe Overflud, at vi, hvad der tidligere er udtalt, maa udrede en Skat af Statskassen af mellem 4 og 5 Millioner Kr. om Aaret for at have Jernbaner. Erstatningen derfor kommer ikke ind gennem den indirekte Nytte, det vil sige beregnet efter, at vi skulde have 4 pCt. af vore Penge. En Sammenligning, som det ærede Medlem fra Åsens (Bernsen) gjorde over Udgifterne, tror jeg ikke er rigtig, naar han medtager de Anlægsudgifter, som staa

paa § 27 og drager dem fra Nettooverfludet paa § 6 III. og siger: Saa meget have vi i Udbytte. Vil det ærede Medlem gjøre den Beregning, saa har det mange Gange været meget værre. Vil han paa denne Maade tage de sidste 20 Mars Finantslove, vil han kunne komme til meget værre Udgifter til Jernbanerne. Det ærede Medlem kan imidlertid have Ret i, at ved en anden Postering, som vi utvivlsomt komme til, naar vi faae Budgettet paa Finantsloven — hvorved disse Budgetter paa § 27 føres over paa deres rette Plads i Budgettet — kunne vi godt tage de beklagelige nye Poster paa § 26: Tilskud til Gjedser-Banen, Njøge-Faxe-Banen o. s. v. med i Beregning, men Regningen er ellers ikke rigtig. Den Regning er imidlertid rigtig, at Udgifterne vilde blive mere neddragne, naar vi reviderer § 27 og føre de der staaende Udgifter over til Budgettet. Det Resultat, der er fremkommet, er i høi Grad beklageligt, men deri er naturligvis ikke blot Bestyrelsen ikke uden Skyld, men det har Bestyrelsen Skylden for. Som man har tumlet ud og ind med disse Fartplaner, er ganske besynderligt. Man har egentlig ikke vidst, om det var efter Regler eller paa Slump, man kjørte disse Forandringer, som man jævnlig er udsat for ved Udvidelser og Tagertilbage igjen, bringe Forstyrrelse i alle Forsendelsesforhold og Rejseplaner, og navnlig med Hensyn til Postvæsenet volde de ikke ringe Ulempe. Vi maa dog vistnok en Gang komme til at blive lidt mere stabile i den Henseende. At vi kunde blive saa afrettede til det Sædvanlige, at vi kunde sige til vor Baneforpagter: Vi kjøre saa mange Gange med den Hastighed og til de og de Taxter og nu, vær saa artig, nu raader du over 6,000 Menneker, Familiefædre, nu kan du tumle saa meget med det Hele, som du vil, naar du blot skaffer os Renten, vil næppe blive Tilfældet, og det var heller ikke det ærede Medlem fra Bestervigs Mening. Han anførte det blot som et Slags Experiment og forudsatte, at det var gjort for 20 Aar siden. Men saaledes kunne vi ikke til at staa. Vi overgibe det ikke til en enkelt Mand's Forgodtbefindende, og ikke heller ville vi kunne være tjente med at stagnere, saaledes at vi kun fashætte det absolut Fornødne i en Forpagtningskontrakt. Det tror jeg ikke. Hellere maa vi saa lægge nogle Millioner til for at have den indirekte Nytte af Banerne. Jeg siger altsaa, at Afsnittene I og II efter min Betragtning ere saaledes anlagte, at de give Grundlag for et alvorligt Studium, alvorlige Overveielser og nøiere Oplysninger samt dertil knyttede Vædringsforslag. De angaar kun det store